

ကြယ်ခနစ်လုံးနှင့် နဂါးဘုရင် မြန်မာပြန် - ဆရာခွန်

မ
ရင်း

စာ

ရေး

ဆ

ရာ

-

ကုလုံ

စာစဉ် - ၂

(၁၆-၃၀)

လှိုဏ်

သည်းဖို

သိုင်းစုံထောက်

ဝတ္ထုကြီး

Dragon King With Seven Stars
By Gu Long

အပိုင်း ၁၆

ကျိနန်မြို့မှာ အစိုးရရုံးစိုက်ရာ မြို့အဖြစ် တည်ထောင်ပြီးကတည်းက ကျော်ကြားလာခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။ လည်ပတ်ကြည့်ရှုစရာ နေရာများကလည်း ပေါများလှသည်။

ကျိနန်မြို့ရှိ ကြီးမား၍ ကျယ်ပြန့်သော စီရင်စုနယ်မြေရုံးကြီးမှာ အခြားသော စီရင်စုနယ်မြေရုံးများထက် များစွာပို၍ ခန့်ထည်နေပေသည်။

ကျိနန်မြို့မှ အစိုးရ အကျဉ်းထောင်ကြီးမှာလည်း အလွန်ခိုင်ခံ့လှသည်။ အစောင့်အကြပ်များကိုလည်း ထူထပ်စွာ ချထားသည်။ ဤအကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အထိန်းသိမ်းခံထားရသူ မည်သူမဆို ဤထောင်ကြီးမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန်မှာ မိုးပေါ်တက်ရသည်ထက်ပင် ပို၍ ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

မည်သူကမျှလည်း ဤအကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

အမှန်တကယ်တွင်လည်း ဤအကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ထွက်ပြေးရန် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေရန်အတွက် မည်သူမှ ဤထောင်ကြီးထဲသို့ တမင်သက်သက် အကျဉ်းကျခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ယခုအခါတွင် မိမိတို့ သဘောဆန္ဒဖြင့် ဤထောင်ကြီးထဲတွင် အကျဉ်းကျခံနေသည့် လူများ ရှိနေလေပြီ။ တစ်ယောက်တည်းပင် မဟုတ်။ နှစ်ယောက်မျှပင် ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကျဉ်းထောင်တိုင်းတွင် အမှောင်တိုက်ခန်းများ ရှိကြသည်။ ကျိနန်

အကျဉ်းထောင်တွင်လည်း အမှောင်တိုက်ခန်း ရှိနေ၏။

ဤထောင်ကြီးတွင် အကျဉ်းကျခံနေရသည့် ထောင်သားများအနေဖြင့် "အမတဂေဟာ" သို့မဟုတ် "မသေမျိုးများ၏ ဂေဟာ" ဟူသည့် စကားကို ကြားရုံမျှနှင့်ပင် အကြောက်လွန်၍ ဘောင်းဘီထဲ သေးပါသွားကြသူများ ချည်း ဖြစ်သည်။

"အမတဂေဟာ" ဟူသည့် နေရာမှာ မသေသောသူများ နေထိုင်ကြသည့် အသိုက် မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ မည်သည့် မသေသောသူများ (အမတများ) မှ လည်း ဤနေရာသို့ လာရောက်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

စင်စစ်တွင်ကား "အမတဂေဟာ" ဆိုသည်မှာ ကျိန်အကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံး အကျဉ်းခန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။

အဆိုးတက့ထိပ်ခေါင် ရာဇဝင်လူဆိုး အကျဉ်းသားများကိုသာ အမတ ဂေဟာတွင် အကျဉ်းချထားလေ့ ရှိပေသည်။

၄လပိုင်း ၁၇ ရက်နေ့ ည ၏ အမှောင်ဆုံးအချိန်တွင် "အမတဂေဟာ" အတွင်း အိပ်ပျော်နေကြသည့် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးမှာ ၎င်းတို့၏ အိပ်မက် များထဲမှ အတင်းအကျပ် လှုပ်နှိုးခြင်းကို ခံခဲ့ကြရသည်။ ၎င်းတို့ အိပ်ရာမှ နိုး လာသည့်အခါ ရုတ်တရက် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့် အမှောင်ထုထဲ တွင် နောက်ထပ် အကျဉ်းသား ၂ ဦး ထပ်မံ၍ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိ လိုက်ကြရတော့သည်။

ထိုလူသစ် ၂ယောက်၏ မျက်နှာများကို သဲကွဲစွာ မမြင်ကြရပါ။ အရပ်ရှည် ရှည်နှင့် ယောက်ျားများဟုသာ ခန့်မှန်းသိရှိနိုင် ခဲ့ကြသည်။

အကျဉ်းသား ၂ဦးမှာ အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်သွားကြလေသည်။ သူတို့ လူဆိုး လောကသားများက သူတို့အား လာကယ်ကြသည်ဟု ထင်လိုက်ကြသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူတစ်ယောက်က ယဉ်ကျေးစွာ ပြောသည်...

"ကျွန်တော်တို့က ဆရာတို့ကို လိုက်ပို့မလို့ လာကြတာပါ ခင်ဗျာ"

"ဟေ ဟုတ်လား ငါတို့ကို ဘယ်ကို ပို့မလို့လဲ"

အကျဉ်းသားများ တစ်ယောက်က မေးသည်။ သူ၏ လေသံက အလွန်ပျော်ရွှင်နေပုံ ရသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်လူက ပို၍ယဉ်ကျေးစွာပင် ပြောလိုက်သည်...

"ဆရာတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပို့ပေးရမယ့် နေရာတစ်နေရာတည်း ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ ... အဲဒီနေရာကတော့ ... ငရဲကြီးဝှမ်းထပ်ရဲ့ အောက်ဆုံးအထပ်ကိုပါ"

အကျဉ်းသား ၂ဦးတို့မှာ လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားကြကာ ထခုန်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို တစ်လက်မပင် ရွေ့လျားစေနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် အရိပ်ကဲ့သို့သော လူက လက်ညှိုးလေး တစ်ချောင်းကို အသုံးပြု၍ ၎င်းတို့အား ကျောက်ရုပ်ပမာ ဖြစ်သွားစေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကျဉ်းသား ၂ ယောက်မှာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားသည့် လူများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ သိုင်းပညာများကလည်း မညံ့ကြပါ။ သို့သော် မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်အလား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အစွမ်းထက်လှသည့် ဤလူနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်လျှင်မူ ၎င်းတို့မှာ အိပ်ရာအောက်မှ ကြမ်းပိုးသာသာမျှသာ ဖြစ်သွားရလေသည်။

အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က တုန်လှုပ်စွာ မေးလိုက်သည် ...

"ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့နဲ့ ရန်ငြိုးရှိသလား"

"မရှိပါဘူး"

"ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို စော်ကားမိခဲ့သလား"

"မစော်ကားမိပါဘူး"

"ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့နဲ့ ရန်ငြိုးလည်း မရှိဘူး ... ကျုပ်တို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို မစော်ကားမိဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ၂ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ဆီကို ရောက်လာကြတာလဲ"

သူတို့ မေးခွန်း၏ အဖြေကိုကား ရလိုက်ပါ၏။ သို့သော် ထိုအဖြေက သူတို့ အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားသည့် အဖြေမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ထိုအဖြေကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူတို့အနေဖြင့် ငိုချင်လျှင်ပင် ငို၍ မရ၊ ရယ်ချင်လျှင် လည်း ရယ်၍ မရခဲ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်အား အရိပ်လိုလူက ပေးလိုက်သည့် အဖြေမှာ သေခြင်းတရားပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်လျက် သေဆုံးသွားကြလေသည်။

သူတို့အား သတ်လိုက်သူက ပြောလိုက်သည် ...

"ကျုပ် ဒီမှာ တစ်ရေး တစ်မောလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်"

အကျဉ်းသား ၂ယောက်အား သတ်ပစ်လိုက်သူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ဝူတောင်းပင် ဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ ပါလာသည့် နောက်တစ်ယောက်မှာ ရွှေဒင်္ဂါးလေးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဝူတောင်းနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်လျက် ဝူတောင်းက အကျဉ်းသားများကို သတ်ဖြတ်လိုက်သည်ကို သွေးအေးအေးနှင့် ကြည့်နေနိုင်သူမှာ ရွှေဒင်္ဂါးမှ လွဲ၍ မည်သူ ဖြစ်နိုင်တော့မည်နည်း။

ထူးဆန်းသည်မှာ ရွှေဒင်္ဂါး ခေါ် သူတောင်းစားလေးမှာ ပြန်ပေးဆွဲခံထားရခြင်း မဟုတ်ပေ။ အတင်းအကျပ် ခေါ်ဆောင်ခံရခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။

သူက သူ၏ ဆန္ဒအလျောက် လိုက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

အစ်ကိုကြီးဟောင် စားသောက်ဆိုင်၏ မှောင်မည်းနေသည့် အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ဂူတောင်းက မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်လိုက်မှန်းပင် မသိသည့် နည်းလမ်းမျိုးဖြင့် ဟိုင်နန် သိမ်းငှက်လက်သည်းဂိုဏ်းမှ အကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်သူ လင်းယုန်ဘုရင်ကြီးဝမ်အား တစ်ချက်တည်းနှင့် သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂူတောင်းက ရွှေဒင်္ဂါး၏ ကိုယ်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နောက် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ပစ်လွှင့်ခဲ့သည်။

သူတောင်းစားလေးမှာ ပြတင်းပေါက်အား ကျော်ဖြတ်၍ လေပေါ်ပျံဝဲသွားကာ အပြင်ရောက်၍ ခြေထောက်နှင့် မြေကြီး မထိခင်တွင်ပင် ဂူတောင်းက သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ချုပ်ကိုင်လျက် ခုန်ပျံ ထွက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ရွှေဒင်္ဂါးမှာ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ရပဲ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် အစ်ကိုကြီးဟောင်ဆိုမှ ၇ အိမ်-၈အိမ် ခန့် အကွာတွင် ရှိသည့် အိမ်တစ်လုံး၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

"သောက်ကျိုးနည်း ... "

ရွှေဒင်္ဂါးက အော်မိသည်....

"ခင်ဗျား ခင်ဗျား သိုင်းပညာကို ဘယ်က ဘယ်လို သင်လာတာလဲဗျာ ခင်ဗျားက လူလား သရဲလားဗျ"

"ငါက တစ်ခါတလေမှာ လူဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေတော့ သရဲဖြစ်တယ် ... "

ဂူတောင်းက အေးစက်စွာ ဆက်ပြောသည် ...

"တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း လူတစ်ပိုင်း သရဲတစ်ပိုင်းပေါ့ကွာ ... တစ်ခါတလေကျတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာကောင်မှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ"

ဂူတောင်း၏ စကားသံတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အရိပ်အငွေ့များ ပါရှိ

နေသည်ကို ရွှေဒင်္ဂါးက သတိမပြုမိခဲ့ချေ။

သူတောင်းစားလေးက သူမသိသင့်အရာများစွာကို သိရှိထားလိုက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသွားသဖြင့် ဂူတောင်းအား မေးသည် ...

"ခင်ဗျားက နှုတ်ပိတ်တဲ့ အနေနဲ့ကျုပ်ကို အခု သတ်တော့မှာလားဗျ"

"နှုတ်ပိတ်ဖို့ မင်းကို သတ်ရမယ် ဟုတ်လား ဟင်းဟင်း ဟင်းဟင်း ... မင်းက ဘာတွေများ သိထားလို့လဲ ... ငါက မင်းကို ဘာအကြောင်းကြောင့် နှုတ်ပိတ်ရမှာလဲ"

"အနည်းဆုံးတော့ ခင်ဗျား လူသတ်လိုက်တာကို ကျုပ်က သိထားတယ်လေ"

"ငါက လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်တော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ"

သူ၏ အသံက ဝမ်းနည်းဟန်များ ပါလာပြန်သည် ...

"ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသတ်ဖူးတာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ မို့လို့လား"

ရွှေဒင်္ဂါးက သူ့အား ကြည့်လျက် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

"တကယ်တော့ ဟိုလူ့ကို ခင်ဗျား သတ်လိုက်တာ မဟုတ်တာ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ"

"ဟေ"

"သူက သေမလောက် ကြောက်သွားတာဗျ အကြောက်လွန်ပြီး သေသွားတာ ခင်ဗျားက သူ့ကို တိုက်ခိုက်တော့ ခင်ဗျားက သူ့လက်သည်းတွေကို ချိုးပစ်တယ် ပြီးတော့ သူ့နားနားကပ်ပြီး တစ်ခုခု ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား ... အဲဒီအခါ သူက လေလည်လိုက်တာကို ကျုပ်က ကြားလိုက်ရတယ် ... လူတွေ အကြောက်လွန်တဲ့အခါ လေလည်လေ့ရှိတယ် ဆိုတာ ကျုပ် ကြားဖူး"

နေတာ ကြာပြီဗျ"

"ကြည့်ရတာ မင်းက အတော်များများ သိထားပုံပဲ"

"အဲဒီလူက သေကို သေသင့်တဲ့ လူဆိုတာ ကျုပ်က သိထားတယ်ဗျ"

"ဘုကြောင့်လဲ"

‘သူက ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိမထားဘူး သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ခင်ဗျားကို ခေါ်သွားပြီး နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းချင်ရုံလောက်ပဲ ... အဲဒါ ကို သူက ခင်ဗျားရဲ့ ခြေလက်တွေကို ရိုက်ချိုးပြီးမှ ခေါ်သွားဖို့ လုပ်တယ်လေ ဒါကြောင့်သူက ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ကွက်ကို ထုတ်သုံးတယ် ... ဒီလောက် ရက်စက်တဲ့ လူမျိုးက သေသင့်တဲ့လူပဲပေါ့ဗျ"

ဂူတောင်းက သူတောင်းစားလေး ရွှေဒင်္ဂါးအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အစပိုင်းတွင် သူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ မည်သည့် ခံစားချက်မျိုးမှ ပေါ်မနေ သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ၏ မျက်လုံးများတွင် ထူးဆန်းသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသည်။ စကားလုံးများဖြင့် ဖော်ပြရန် ခက်ခဲသည့် အရိပ်အယောင်မျိုးပင် ဖြစ်၏။

သူက ပြောလိုက်သည် ...

"မင်းက ဒီက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့"

"ဟင့်အင်း ကျုပ်ဘယ်မသွားနိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"လူတွေက ခင်ဗျားကို ခြေရာခံနိုင်ပြီးမှတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်အတူတူ ရှိနေတာကို မသိပဲနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ ခွဲထွက်သွားလို့ ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှန်းလည်း ကျုပ်က မသိဘူးဆိုရင် သူတို့က ကျုပ်ကို ဖမ်းမိသွားတာနဲ့ ကျုပ်ကို သေတဲ့အထိ ရိုက်စစ်ကြတော့မှာဗျ"

ရွှေဒင်္ဂါးက ဂူတောင်း၏ အင်္ကျီစကို ဆွဲထားလိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည် ...

"အဲဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ပဲ အတူသွားတော့မယ် သေအတူ ရှင်မ ကွာပေါ့ဗျာ"

ဂူတောင်းက သူ့အား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ မေးသည် ...

"ကျုပ် ဘယ်သူလဲ မင်းသိသလား"

"မသိဘူး"

"ငါက ရိုးရိုး ကုန်သည်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးကွ"

"ကျုပ်ကလည်း သာမန်သူတောင်းစားလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ"

"ကျုပ် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မင်းမသိချင်ဘူးလား"

"သိချင်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို ခင်ဗျားကို အသိမ ပေးချင်ဘူးဗျ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မမေးရင် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို မမေးတော့ဘူး"

"မင်းငါ့နောက်လိုက်လို့ ဘာမှကောင်းလာနိုင်စရာ မရှိဘူးနော် ... ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ဆိုရင် သေချာတာက လူကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ကွ ... ကျုပ်က သရဲဖြစ်ရင်လည်း မကောင်းဆိုးဝါး သရဲပဲ ဖြစ်မှာနော်"

ရုတ်တရက် ဂူတောင်း၏ လေသံက တင်းမာသွားကာ ...

"အစပိုင်းတုန်းကတော့ ကျုပ်က မင်းကို အဖော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းဖို့သက်သက် အသုံးချမလို့ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ခုတော့မင်းမှာ ထူးခြား တဲ့ နောက်ခံတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ ... ဒီတော့ အရေး အကြောင်းကြုံရင် မင်းရဲ့ နောက်ခံကို အသုံးချပြီး လူတွေကို ခြိမ်းခြောက်လို့

ရပြီပေါ့"

"ကျုပ်သိပါတယ်လေ ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ"

"မင်းက ငါနဲ့ အတူလိုက်မယ်ဆိုရင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုတွေ ကြုံရလိမ့်မယ်နော် ... ငါက မင်းကို ရောင်းစားချင် ရောင်းစားပစ်မှာနော် ... "

ဂူတောင်းက အေးစက်စွာ ဆက်ပြောသည် ...

"တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို တိုက်ခိုက်လာတဲ့ အခါမှာလည်း ငါက မရှောင်နိုင်တဲ့ အခါမျိုးဆိုရင် သူများတိုက်တာကို မင်းရဲ့ကိုယ်နဲ့ ကာချင်ကာ ဦးမှာနော်"

"ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ"

"မင်း နောင်တ မရဘူးလား"

"ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်တာက ကျုပ်သဘောနဲ့ ကျုပ်လိုက်တာပဲ ဘာမှနောင်တရစရာ မရှိပါဘူးဗျ..."

သူတောင်းစားလေးက ရယ်မောလျက် ဆက်ပြောသည် ...

"ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြန်ပြီး အသုံးချတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာနိုင်တာပဲလေ ဟဲဟဲ ... တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်လာတဲ့အခါ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒိုင်းကာလိုမျိုး အသုံးမချဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော် ဟဲဟဲ"

ဂူတောင်းက မရယ်ပါ။

မူလက သူက ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသေးသော်လည်း သူက မရယ် ဖြစ်တော့ပါ။

ရွှေဒင်္ဂါးက မေးလိုက်ပြန်သည် ...

"ခင်ဗျား အခု ဘယ်ကို သွားမှာလဲ"

"ကျုပ်က အိပ်ဖို့လိုတယ် ... အားမွေးဖို့ လိုတယ် ... ကျုပ်က တစ်ခုခု လုပ် ပြီးတိုင်း အားပြန်မွေးဖို့ လိုတယ်ကွ"

ဂူတောင်းက အေးစက်စက် ရယ်လိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည် ...

"လူတွေက ငါ့ကို ခွေးဝဲစား တစ်ကောင်လို အားမရှိဘူးလို့ ထင်နေကြတာ သူတို့ကို ငါ့အကြောင်းသိအောင် နည်းနည်းတော့ အစွမ်းပြလိုက်ဦးမှ ဖြစ် မယ်"

"အိပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်အိပ်အိပ် ကောင်းနေတာမျိုးပဲဗျ ... ဒါပေမဲ့ ဒီကျိနန်မြို့ကြီးမှာ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း အိပ်လို့ နေရာ ရှိပါ့မလားဗျ"

"သူတို့တွေ ကျုပ်တို့ကို သေချာပေါက် လိုက်ရှာမှာ မဟုတ်တဲ့ နေရာတစ်ခု ရှိတယ်ကွ ... ကျုပ်အဲဒီကို သွားလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမိမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဂူတောင်း၏ လေသံက ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝ ရှိဟန် ပေါ်နေသည်။

"ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားမိတဲ့ နေရာ ဟုတ်လား "

"မှန်တာပေါ့"

"စဉ်းစားမိမယ့် လူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်ဗျ အဲဒီတစ်ယောက်ကတော့ ကျိန်းသေ စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်ဗျ"

"အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ် ပေါ့"

ဂူတောင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

"ကျုပ် ပြောတဲ့ နေရာကို မင်းက သိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ရွှေဒင်္ဂါးက ရယ်လိုက်ရာ သူ၏ ပါးချိုင့်လေး နှစ်ခုက ချစ်စဖွယ် ပေါ်လာလေသည်။ သူက ပြောသည် ...

"ခင်ဗျား ပြောတဲ့နေရာကို ကျုပ်က သိရုံတင်မကဘူး အဲဒီနေရာက အဝင်လွယ်သလောက် အထွက်ခက်မယ့် နေရာဆိုတာကိုပါ သိထားသေးတယ်ဗျ"

ဤသို့ဖြင့် သူတောင်းစားလေး ရွှေဒင်္ဂါးမှာ ဝူတောင်းနှင့် အတူ "အမတဂေဟာ" သို့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့လေတော့သည်။
